

Filharmoniska Sällskapetets stråkar med solist på oboe d'amore gav två konserter i helgen, här på bilden den sista i Nyköping på söndagseftermiddagen i S:t Nicolai kyrka. Ledare var Anne Holmer.

Tänk att ha en sådan solist i orkestern!

Stråkarna är först och sist de allra viktigaste i en orkester. De måste kunna spela allt och lyssna på varandra och anpassa tonhöjd och klang och frasering och därmed lägga grunden, från det som är så svagt att det nästan inte hörs till den dånande forsens brus och kärlekens starkaste lyckorus. Jo, jag vet att det då krävs resurser som vi inte har i en liten stad som vår. Men det lönar sig att uppskatta de trofasta musiker som finns. Och övning gör att gränserna för det möjliga kan flyttas fram och har så gjort. Minsann!

Kanske är det en av orsakerna till att Filharmoniska Sällskapet alltid brukar ha konserter med bara stråkarna i centrum. Och det ska vi vara glada för, inte minst eftersom repertoaren är så stor och innehåller så många pärlor – och rent av otroligt många pärlor, om dessa stråkar bjuder in en solist. Så som de gjort denna gång.

I söndags började dock programmet stillsamt med några minuter av den allra mest himmelska musik som någonsin skrivits under den franska barocken, nämligen den ljuvligt ljusa långa melodin i D-dur i förspelet till akt IV av Rameus opera *Boreaderna*, där sånggudinnan Polyhymnia gör entré. Lite fastare klang och mer botten hade jag gärna hört, men det melodiska färgades fint av flöjt och oboe. Så njutbart!

Betydligt svårare var Nielsens *Lille suite for strygere* i tre satser. Det är hans opus 1 från 1888, och det är fullt av ungdomlig skaparglädje och känsla av ”här ska ni minsann få höra vad jag kan” på ett sätt som pekar framåt mot mästerverken. Men nog kunde han redan skriva i självständiga och ofta uppdelade stämmor med egen profil och även ofta både högt och naket och trixigt, så att det inte är alls lätt.

Detta hördes också ibland i söndags, men jag vill vända på det och tror att musikerna har övat ”som bara den”, som vi sa i min barndom när vi hade ansträngt oss alldeles extra. Och ännu i mina öron

Anne Holmer som ledare i stycket av Rameau och Magnus Böckert som solist i Bach-konserten, BWV1055.

ljuder framåtandan i sista satsens stolta höga klangväxlingar och mellansatsens lite burleska tretaktsdans.

Det mesta rörde sig hos Nielsen runt A-dur och på så sätt knöts alla stycken ihop av en glad känsla av uppåtlyft och i grunden okomplicerad livsglädje.

Jo, förstås går långsamma mellansatsen i Bach-konserten i klingande fess-moll, och det gav flera minuters njutning av att höra hur avrundat vacker och lite mörkfärgad klangen är från en oboe d'amore, speciellt när den spelas så underbart fint som Magnus Böckert gjorde. Det är ju ett instrument som klingar några toner lägre än noterna säger: ett noterat C blir ett klingande A.

Men det tekniskt virtuosa satt lika självklart i de snabbare yttersatserna, vilket var otroligt imponerande och roligt att höra. Det var liksom bara att slappna av och njuta. Tänk att ha en sådan egen solist i orkestern!!!

Här hördes minsann också ett härligt medryckande schwung från stråkarna och sväng i synkoperna när nu Bach faktiskt skriver sådana. Här värmdes också glädjen som strålade från ledaren Ann Holmers ansikte.

Sedan har jag funderat på om jag skulle ha varit lyckligare om någon transporterat en cembalo till kyrkan och spelat på den i barockstyckena. Vet inte? Kanske...

Däremot vet jag säkert att jag alltid blir lyckligare när jag hör Barbro Westergren presentera programmet, kort men ändå bra och så tydligt och på pricken väl förberett.

PS

Det kan nämnas att Maurice Ravel ville ha en oboe d'amore som solo-blåsinstrument bland de många andra i sitt berömda stycke *Bolero*. Annars är det sällsynt i en nutida symfoniorkester.

/Fride Jansson